

Gyászbeszéd Ferencz Éva ravatalánál

Vannak csillagok az égen, de vannak itt a Földön is. Nem sztárok, csillagok. Csillagok, akik utat mutatnak az éj sötétjében a földi élet vándorának.

Ferencz Éva is ilyen csillag volt. Énekével, szavaival kijelölte számunkra az egyenes utat. Olyan utat, amely közvetlenül vezet Istenhez, hazához. Soha nem feledte gyökereit, Székelyföldet. Énekszóban, prózában az ősi anyaföld kiejtésében, szóhasználatában gyönyörködhettünk. Egyik lemezének címével szólva: „Testi-lelki kenyerünk” volt.

Éva több volt számunkra, mint művész, mint előadó, vagy éppen útmutató. Barátunk volt. Velünk volt ünnepeinken, örömeinkben, de osztozott küzdelmeinkben, bánatunkban, gyászunkban is. De ugyanígy velünk volt a hétköznapiakon is. Ahogy egy igazi jó baráttól el is várható. Mi is vele voltunk, amikor elvesztette Társát, dr. Kovácsi Aladárt, Alit, aki szintén barátunk volt. Évát nem csak közösségünkhöz, a Pesthidegkúti Polgári Körök Szövetségéhez fűzték baráti szálak, hanem sokunknak személyes barátja is volt. Legutóbb a máriaremetei templomkertben általunk létrehozott Szent Korona Dombnál szólt közösségünkhöz és a véletlenül arra tévedt járókelőkhöz megrendítően szép, csengő énekhangja.

Sajnos ez most már csak múlt idő. Közösségünk éppen egy hete megemlékezett Éváról. Két éneket és két prózai darabot is meghallgattunk tőle. Síri csend és könnyek vettek minket körül, amikor „Kimenyek a temetőbe” című énekét hallgattuk, amelyben Édesanyjához tér meg. Ez immár szó szerint beteljesedik.

Most már arra az útra lépett, amelyről egész életében énekelt és szólt, az Istenhez vezető útra. Kérjük az Urat, fogadja őt szeretettel, megbocsátással, és adja meg neki az örök üdvösség kegyelmét.

Isten Veled, Éva!

Budapest, Farkasréti temető, 2013. november 11.

Jablonkay Gábor
a Pesthidegkúti Polgári Körök Szövetsége
nevében